

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 162.

Tolvte Session.

43de Møde.

Fredagen den 23de Novbr. Kl. 1.

(Fortsat).

H. Hage (fortsat): Det er reent tilfældige Omstændigheder, der kunne indvirke derpaa, og hvor ofte man end forandrer den, vil der klages, fordi En vil føle sig forurettet i eet Tilfælde og en Anden i et andet. Nei, i alle Grundskatter maa der være en Fasthed; man skal ikke i de enkelte Tilfælde give en Capital — og det er der jo Tale om — til den tilfældige yielikkelige Eier, thi om der ogsaa til en giben Tid har været en forholdsvis noget sværere Skat end paa andre Eiendomme, saa vil det lidt efter lidt gennem Kjøb og Salg udjævne sig. Man see engang, hvorvidt man gaaer med Hensyn til Fordringerne om at faae denne Byrde lettet. I det Andragende, der er indkommet fra Repræsentanterne for de udenbys Grundeiere, siges det Pag. 6, at det er uretfærdigt og ubilligt, at der fordrres Arealstat af Eierne, nagtet de ikke have faaet deres Leie endnu. Det er dog virkelig stærkt at forbre, at Kommunen skal sørge for den Eier, der ikke har vogtet sig for at leie ud til upaalidelige Mænd; saavidt kan Forsorgen dog virkelig ikke gaae, at Eieren, hver Gang han ikke kan faae sin Leie, skal kunne sige: Min Leier er en daarlig Betaler, jeg kan ingen Penge faae, det er ubilligt, uretfærdigt, at jeg skal svare Skat, naar jeg ikke har faaet Leien. Jeg troer det er rigtigt at holde sig til det, vi have, indtil en Revision

inden Udgangen af Aar 1862 finder Sted for de udenbys Eiendommers Vedkommende. Med Hensyn til det Øvrige seer jeg ikke nogen Grund til at foretage Forandringer; det forekommer mig netop at være et af Lovens store Goder, at den har slaaet disse Skatter fast, indtil vi komme til en Indkomstskat, som da skulde udjævne Uretfærdigheden ved de andre Skatter; men den bør ikke staae som den eneste Skat, afløsende alle de andre.

N. Jensen: Den sidste ærede Taler holdt sig især til nogle uheldige Betragtninger, der findes i et Andragende til Rigsdagen fra de udenbys Grundeiere; men selv om det Forsvar, Grundeierne deri føre, er noget uheldigt — hvad jeg villig skal indrømme — er dog ikke derved den deri opstillede Fordring gjort uholdbar, idet de have forlangt en mere ligelig og retfærdig Beregning af Indkomsterne med Hensyn til de faste Eiendommers Beskatning. Den ærede Rigsdagsmand (H. Hage) fremsatte en Bemærkning, som væsentligt har foranlediget mig til at begjære Ordet. Han sagde, at hvis man indrettede Skatten efter den Indtægt, Eiendommen giver, blev den ikke en Arealstat, men en Indkomstskat. Men i Virkeligheden er dog enhver Skat, som paahviler Arealen, til Skyende og Sidst efter sit Væsen en Indkomstskat. Harkornsskatten, Bygningskatten og flige Skatter ere ikke Andet end Skatter, der paalignes Arealen med stadigt Hensyn til, hvad den giver i Indtægt. Det er dette Hensyn, som tilsidst gjør Udslaget ved Ansættelsen af Skattens Størrelse.